

Erdei L. Tamás

AZ UTOLSÓ KÉP

– korallpiros lábujjkörmök –

*„de én féreg vagyok s nem férfiú;
embereknek csúfja és a nép útálata”
(Zsolt. 22:7)*

féreg vagy, mondta önmagának, igen, én egy féreg vagyok, helyeselt benne egy másik hang, zibbasztó volt a hőség, Harmath, a festő a teraszon ült, kezében füstölgő cigarettával, és menekült a forró napsugarak elől, nem tetszett neki ez a helyzet, az árnyéket kedvelte és az esőt, az őszi hangulatokat, a nyári forróság kikészítette, képtelen volt értelmesen gondolkodni ilyen melegben, úgy érezte, a sejtjei tétlenséggel lázadnak a minden értelmes gondolatot kiégető napsugarak ellen, agya lebénult, akarata szétfolyt, akár egy széttaposott csiga nyálkás kis teste az eltévedt cipőtalp alatt, elkószált hangulatok, tét nélküli dilemmák rugdalták az elméjét, ide-oda, ide-oda, billegés, hintázás, peremen egyensúlyozás, magával vitatkozott, miközben saját tehetetlensége dühítette leginkább, ellőtt szárnyú madár, repülni képtelen, elpusztulni túl erős, de a puskát is az ő keze tartotta és folyamatosan tüzelt, kinevette magát azért, ahogy élt, de különös módon élvezte is, ugyanakkor utálta, hogy élvezzi, élvezni bírja, miközben undorodik tőle, és az utálatot is utálta,

három kövér izzadságcsepp csurgott végig a hátgerincén az inge alatt, megszámolta, rühellte most a napot, izzó sárkánygolyó, marcangolásra kész ragadozópofa

kérdezett és vitatkozott saját magával, a rendszerek rendszerint kivetették magukból, lázadó ősei vére nem hagyta nyugodni, nemcsak a politikai rendszerek, de jóformán minden emberi közösség, különösége előbb-utóbb mindenholnan kilökte, elszigetelte, ezt értette, ám azt fel nem foghatta, hogyan történhetett, hogy évek alatt a saját rendszereit is szétverte, miért, most valóban elveszítette az irányítást sorsa fölött, és csak sodorta az ár, milyen ár, maga sem tudta, dühös volt, a dolgok szétestek, elmállottak a kezei között, már az összes

lehetséges erkölcsi szabályt megszegte, amire nevelték, protestáns családja poros morálja rég csődöt mondott, de romjaiban is szigorúan és elítélően nézett vele szembe minden egyes tilalomfa minden egyes kibaszott nap, a kurva verejtékcseppek már az alsónadrágját ostromolták

ivott, nem dolgozott, drogként fogyasztotta a nőket, néha hármat is egy nap, és nem tudta megenni, nem fáradt el, de azért mégiscsak aggódott, amiért egész napokat és éjszakákat csajozással tölt, ahelyett, hogy rendesen dolgozna, és gátlástalanul használja őket alig néhány órai különbséggel, ugyanabban az ágyban, mert ezt nem lehet úgy csinálni, hogy az ember ne hazudjon folyton, önmagának is, sportot űzött a szexből és a büntudatból, szexet a sportból, a másik drogjából, amihez erotikusan vonzódott, tesztoszteron, adrenalin, oxitocin, endorfin

edzette a testét a hiúság és a menekülés miatt, hogy ne essen szét, hogy értelmet adjon annak a káosznak, amelyben élt, hogy megkapaszkodjon egy-egy benyúló ágban, miközben menthetetlenül sodródott, a számokhoz menekült, kilométereket számlált, másodperceket mért, edzésnaplót vezetett, testsúlymérés, vérnyomásmérés, pulzusszámlálás, táplálkozási napló, edzéstervék készítése, versenyeredmények méricskélése, összehasonlítása, halálra hajszolta magát az országúton, a vízben és az erdőben, egy ideig megnyugodott, ilyenkor úgy tűnt, kézben tartja az életét, tisztában volt vele, hogy önáltatás az egész, de képtelen volt jobbat kitalálni, ez is csak narkózis és illúzió, amit a teste naponta megkövetel, és elkábítja vele a lelkét, negyvenévesen is versenyzett, miközben nevetett az egészen, mégsem hagyta abba, mintha folyton bizonyítani akarná önmagának is, hogy nem kopott meg, nem fáradt bele, életereje a régi, az érmeit vitrinbe tette, lefotózta és kirakta a közösségi oldalra, hogy arasson egy kis tapsot a lájkokkal,

az izzadság utat talált a farpofái közé

magas volt, izmos, jóképű, a nők imádták, imádták, elkényeztették és menekültek tőle, megértette őket, hiszen egy istenverte Casanova volt, aki könnyedén ágyba visz bárkit, ugyanakkor hiányzott belőle a csábító gátlástalansága, folyton morális dilemmákon rágódott, bár tudta, a nők utálják a morális dilemmákat, főként hogy fogalmuk sincs róluk, ez nem akadályozta meg abban, hogy azt tegye, amit rossznak tart, vagyis fenntartások nélkül vetette bele magát az élvezetekbe,

gyenge érv, hogy a nők akarják, szinte mindig ők kezdeményeznek, az is, hogy nincsenek egyéjszakás kalandjai, akit megismer és megkedvel, ahhoz ragaszkodik, nem akarja megalázni őket, Bori mondja mindig, amiről nem tudunk, az nem fáj, nem feltétlenül van így, fájhat az is, amit csak sejtünk, megérezünk, de nem tudunk, pontosan látja ezt a barátnőin, a szeretőin, a szajháin,

az, hogy állandóan a jóról és a rosszról elmélkedünk, önmagában még nem tesz bennünket jóvá vagy rosszá

evés, ital, nözés, még a versenysporton is rágódott, ügyelt a diétájára, sosem mert jóllakni igazán, nehogy akár néhány kiló súlyfelesleget szedjen föl magára, néha már délután kettőkor elkezdett inni, kedvelte a jó borokat és az erős házipálinkát, de nem szeretett túl sokat inni belőlük, azért leginkább a női aggasztották, felborított jól működő, kicsit unalmas, de szolid házasságokat, kétségbeesésbe hajszolt jobb sorsra érdemes háziasszonyokat, akik kalandot kerestek, és hiába figyelmeztette őket a saját maga veszélyességére, csak még vadabbul kívánták, hogy ágyba cipelje őket, de nem tudta megtenni, hogy nem teszi meg, aztán meg nem beszélt velük, Kékszakáll, ne faggassák a titkairól,

attól rettegett, elhanyagolja és kiöli magából a tehetséget, minden egyes percet hiábavalónak érzett, amikor nem dolgozott a képein, és ez napról napra morózusabbá tette, mivel nem fogott ecsetet a kezébe már egy éve, emiatt volt leginkább büntudata, sikeres festőnek tudhatta magát, az összes képét kiállították már, jó áron el is adták őket a galériák, mégis napokig tartott, míg eljutott odáig, hogy vásznat feszítsen, festéket keverjen és nekiálljon festeni, pedig minden lehetősége megvolt rá, mióta az asszony elhagyta, akár éjszaka is felkelhetett, anélkül, hogy bárkit zavart volna, és napokig dolgozhatott,

eleinte félelmetes volt a szabadság, hogy akkor kel, amikor akar, akkor fekszik, amikor neki tetszik, azzal, aki neki tetszik, és senki nem szól rá, hogy ne igyon túl sokat, azután egyre jobban belejött, elkezdte élvezni, partikat adott, hetekre elutazott a tengerre, vitorlázott a barátaival és ismeretlenekkel az Adrián, semmit nem tagadott meg magától, utólag értette meg, hogy az asszony mennyire korlátozta őt mindenben, évekig lubickolt a felelőtlen agglegény életben, mire rájött, hogy nem tud mit kezdeni a függetlenséggel, amire mindig vágyott, értetlenül nézett végig önmagán, a szabadság súlyos könnyűsége,

néha, csak hogy valami értelmeset csináljon, és ne érezze olyan mocskosnak magát, kitakarította a házat, rendbe rakta a kertet, megnyírta a sövényt, fűvet vágott, fát metszett, bokrot irtott, rendezgette a palettáit, huszadszor is kimosta az egyébként is túlságosan steril ecseteit, növekvő sorrendben dobozba helyezte őket, hogyha végre dolgozni kezd, minden kéznél legyen azonnal, alapvetően szerette a rendet és a tisztaságot, de egyedül képtelen volt sokáig fenntartani, tudta, nem kell semmi különöset tennie ahhoz, hogy kaotikus állapotok alakuljanak ki legénylakásában, ha nem tartott katonás rendet, a tárgyak elkezdték élni saját életüket, a ház feltartóztathatatlanul elkacatolódott,

az izzadság belefolyt a seggébe

a kis kertés házikó, amelyben élt, nem volt modern, ráfért volna egy alapos felújítás, mindig is rá fog férni, de mindezért kárpótolta a növényzet, a zöld ezer árnyalata, amely körülvette, a fenyők kemény, harapós örökzöldje, a kecskerágó fényes, mélyzöld csillogása, az akác, a szilva, a meggy, az alma, a körte időszakos, megújuló színei, a fügefá hatalmas, emberkéz formájú levélzete, amely alatt észrevétlen növekszik a gyümölcs, a tuják küzdelmes, cikkcakkos zöldellése télen frissebb, forró nyarakon tompább, sárgásabb fénnel csillog a kerítés mellett, a leanderek mediterrán atmoszférája a teraszra vezető lépcsőn, a dracaena, az aloe vera, a japán meggy szívós makacssága, a domboldalról, ahol lakott, láthatta a hegyeket, asszony kellene ide, dűnnyögte néha az orra alá csillagos estéken a kerti asztalnál borozgatva magában, tudta, hogy ő sem gondolja komolyan, újabb terméketlenség, egy sosem teljesülő, vagy már nagyon is teljesült, de rosszul végződött projekt, vajon minden lehetőséget elszalasztott már a normális polgári életre, vajon hányféle irányt vehetne sorsa a különböző nőkkal, akik felkínálkoztak neki az elmúlt időben, lehetne tudós, tanár, zenész, melós, üzletember, gazdálkodó, de talán mégis az a legjobb, ha festő marad,

két éve Heni szinte megkérte a kezét, vitt egy sikeres vállalkozást a város másik végén, gyönyörű, modern lakásban élt, sportkocsival járt, anyagi gondjai sosem voltak, rajongott érte és a képeiért, ideális partner lett volna, talán éppen ezért lökte el magától, az asszony szeretett volna egy babát, az ágyban vadmacskaként viselkedett, és sikeres harmincas nők magabiztosságával követelte ki a neki járó

élvezeteket, mindenre kiterjedő dominanciája azonban nyomasztóan hatott a festőre, ő lassúbb életet akart élni ennél, a nő szervezett, telefonált, irányított, és beszélt, beszélt, beszélt, egyszerre volt férfi és nő, hadvezér és közkatonája, törvényhozó és végrehajtó, Harmath ennél jóval finomabb lányokat kedvelt, akik mellett megmarad levegője és mozgástere, a mívesebb szerkezeteket, lelkileg és fizikailag egyaránt, akiket védelmezni és óvni kell, akik úgy ölelik át, mint egy kislány az erős tölgyet a viharban, vigyorgott magában, mennyire pedofila sikeredett ez a hasonlat,

aztán jött egy kócos kislány, egy finom szerkezetű színésznő, Edna, aki Harmath első gyerekkori szerelmének hét évvel fiatalabb húgaként a közösségi oldalon talált rá, ő is házasságot és gyereket szeretett volna, elkövette azt a hibát, hogy ezt el is mondta Harmathnak egy szerelmi csatározás után, a kérés teljesen érthetőnek, mégis oda nem illőnek tetszett a vizes lepedők között, a kicsi hálószobában, amelyre fenyőfák borítottak árnyékot, Harmath csak mosolygott rejtélyesen, aztán napokig nem hívta fel a színésznőt, Edna tett még néhány kísérletet, mielőtt faképnél hagyta, Harmath kedvenc Pierre Cardin ingét magánál tartotta, talán szerelmi zálogként, a festő nem tudta, így van-e, de nem kérte vissza,

Zsazsa, a heves vérű rendezőasszisztens sokkal hamarabb feladta, néhány hét alatt rájött, hogy nincs egyedül a versenystállóban, és konkrétan megkérte a férfit, hogy csak akkor keresse, ha komolyak a szándékai, vagyis, ha gyereket akarok és házasságot, kérdezett vissza Harmath, pontosan, mondta a lány, és kinyomta a telefont

Eszter azért hagyta el, mert a festő nem akarta elcsábítani a férjétől, ezt ő sosem értette teljesen, vajon valóban azt akarja a nő, hogy szeretője verje szét a nő alapvetően jól működő házasságát, imádott kislánya boldogságát, ezzel veszélyeztetve férjével közösen vitt cégeik működését, és az évek alatt teremtett anyagi jólétet, vagy csak próbára akarja őt tenni, Eszter évekig kitartott mellette, és azt hangoztatta, nem érdeklik a kósza numerák és jövő-menő puncik, amíg ő maga megkapja azt a figyelmet, türelmet és szerelmet, amit igényel, szexuálisan tökéletes összhang működött köztük, elég volt hozzáérnie, hogy a nő felizguljon, a nő üvöltésétől visszhangzott az utca, ha együtt voltak, alkalmanként háromszor-négyszer is, ami gyakran megesett, anatómiailag pontosan illeszkedtek egymáshoz, spontán közös orgazmusaik

gondolata később is felizgatta Harmath fantáziáját, a teljesen kielégítő szex mégsem bizonyult elegendőnek, hogy tartós maradjon a viszonyuk, sorsszerűnek tűnt, hogy a felvételek, amelyeket szeretkezéseikről készített, elvesztek, amikor telefonja, feltehetőleg a túlterhelés miatt tönkrement, Lana del Rey fájdalmas zenéje, közös borozások és a teraszon elszívott éjszakai cigaretták emléke, mesterséges melankólia a túl könnyű életű nők számára, néhány modern, önnevelő menedzserkönyv, egy-két CD, és egy szerelmi kupon a nő fotójával, amit Harmath sosem váltott be,

Helga, a dögös fogorvosnő akkor fogott gyanút, amikor közös karácsonyuk közben a férfit sírva hívta fel egykori-örök szerelme, hogy nem bírja tovább nélküle, a Szilvesztert már külön ünnepelték,

már nem is próbálta számon tartani a hosszabb-rövidebb kalandokat, körülbelül tudta, hány nője volt életében, főleg a válása óta, de kevesen hagytak benne valóban olyasféle nyomot, amelyen el lehet indulni valamerre a sorsa bugyraiba vezető, végtelen ösvényeken, bugyrok, végtelen ösvények, melyik században él, csak egyetlenegybe volt menthetetlenül szerelmes, makacsul hitte, hogy az igaziba, a legbonyolultabb szerkezetbe, akivel valaha találkozott,

a válás utáni időszakot sem élte volna túl Karády Borbála nélkül, a doktornő minden lehetséges módon megmentette a festőt, a szőke doktornő azonban túlságosan ragaszkodott gyönyörű családjához és a polgári jóléthez, amit megszokott, és amit a festő, tudta jól, képtelen lett volna biztosítani számára, a nő nem tudott dönteni férje és szeretője között, pedig Harmath egyetlen nőt vett volna feleségül összes barátnője közül, Borbálát, szilárdan hitt benne, hogy mellette végre megnyugodhatna, és békében dolgozhatna aggastyán koráig, különös módon az jelentette a legnagyobb kihívást kapcsolatuk számára, amikor a férj megelégedte felesége kézzel fogható elhidegülésével, és válni akart, Borbála ekkor pánikba esett, és időt kért a festőtől, aki kínjában más nőkkel igyekezett pótolni a doktornő hiányát, persze sikertelenül, a kalandok többnyire kiderültek, vagy Harmath maga vallotta be őket, és Borbála a rá annyira jellemző finom és tapintatos módon összeomlott ilyenkor, biztosítva a festőt, hogy ő félreáll a férfi boldogságának útjából, ha Harmath ezt kívánja, ilyenkor a férfi még jobban imádta őt, és azonnal megszakította aktuális kapcsolatát, esetleg némi fáziskéséssel, némi fáziskésés,

aztán mindig jött valaki, akit meg kellett szereznie, de a csajok megszimatozták Borbála parfümjét a háttérben, és Ednához hasonlóan, olykor nem hasonlóan szakítottak vele, vagy egyszerűen csak szó nélkül eltűntek az életéből,

Harmath annyira nőfüggő volt, hogy valóságos elvonási tüneteket élt meg, ha néhanapján egyik szeretőjével sem találkozhatott, kedvetlen lett, mogorva, emberkerülő, általában a sportba menekült a tünetek elől, egyik kábulatból a másikba, de az edzések a lelkén csak ideig-óráig segítettek, azt utálta a legjobban, hogy képtelen volt ellenállni a készítésnek, egyik nője hisztijeit és gondjait a másikkal orvosolta, a csajok lelkesen segítettek, általában sejtelmük sem volt, hogy a virágnyelven elmondott történet egyik riválisukról szól, és azzal, hogy megválaszolják az ártatlannak színlelt kérdéseket, egy másik nőt segítenek helyzetbe kerülni, fenét nem volt sejtelmük, csak ő nem sejtette, hogy pontosan tudják,

izzott a telefon a kezében, forrósodott az akkumulátor, ahogy gyakran három-négy szálon csetelt egyszerre, amióta elterjedtek az okostelefonok és általánossá vált a világhálózati elérés, a festő számos növel folytatott virtuálisan erotikus viszonyt, akár a világ másik végén is, némelyik realizálódott, mások megmaradtak virtuálisnak, élvezte hatalmát, hogy a szavaival is képes felizgatni és kielégüléshez juttatni akár idegen nőket, elképesztően időigényes és idegőrlő volt, de ez éltette, valami sötét, vad szenvedéllyel energizálta, Harmath nem kis kéjjel táncolt a borotvaélen, habár nagyon vigyázott, egy kicsit aggódott, nehogy összekeveredjenek az üzenetek, az komoly gondokat okozna, mivel a féltékeny nők nagyon meg tudták keseríteni a napjait, minden elővigyázatossága ellenére azért a technika vigyorgó ördöge néha csúnya viccet csinált vele, amikor egyes mondatok vagy képek mégiscsak célt tévesztettek, alaposan megizzadt az ezt követő magyarázkodásokban,

bárhogy is élvezte a bőség kosarát, melyben a különböző korú, alkatú és társadalmi helyzetű, szebbnél szebb asszonyok és lányok ízletes, lédús, olykor túlérett gyümölcsökként mosolyogtak rá, a festő rettegett attól, hogy kiég érzelmileg, és képtelen lesz alkotni vagy bármi értelmes tevékenységre, pillanatok alatt el tudott csábítani egy nőt, és ugyanilyen gyorsan el is tudta dobni őket, de mire jó mindez, ha nem ad témát, vagy ad, de nem kerül vászonra, ha nem ihleti meg eléggé,

kettőssége örület felé kergette, sportszenvédélye ellenére elkötelezett versenysportolóként éppúgy képtelen volt élni, mint ahogy nem tudta átadni magát latens alkoholizmusának sem, reggel keményen edzett, este ugyanolyan keményen ivott, évek óta várt szerelmére, de közben fűvel-fával megcsalta őt, néha önmagát sem értette, Borbálát megfeszítette különböző stílusokban és technikák segítségével, klasszikus portré olajjal, avantgarde nonfiguratív vegyes technikával, impresszionista akvarell, grafika, rézkarc, olajnyomat, ceruzarajz, kimeríthetetlen témát jelentett számára, nem győzött a nő sokoldalúságában gyönyörködni, de ezeket a képeket soha senkinek nem mutatta meg, még maga a modell sem láthatta, erre nagyon vigyázott,

miközben Borbála a legvadabb szexuális vágyait is kitalálta és örömmel teljesítette, elment hozzá a világ végére is, ha a festő külföldön vagy vidéken dolgozott, és minden szempontból a legodaadóbbnak mutatkozott, más tekintetben érthetetlenül visszafogottnak tűnt, fényképet önmagáról csak szigorúan felöltözve küldött, bárhogy is kérlette Harmath a távollét hosszú napjaiban, hogy füledtebb, erotikusabb fotókkal örvendeztesse meg, közös képet is csak egyetlenegyszer engedélyezett, a közösségi oldalon baráti diskurzusokat folytattak, a kívülállók és ismerősök semmi többet nem láthattak ebben a kapcsolatban, mint két gyerekkori ismerős játékos évődését, ráadásul megtiltotta Harmathnak, hogy viszonyukról bárkinek is beszéljen, szigorúan őrizték titkukat az egész világ előtt,

a doktornő néha szemérmesen elfordult, mint egy kislány, és alig akart levetkőzni előtte, máskor meg buján kitárulkozott, vagy szándékosan nyitva hagyta a fürdőszobaajtót, miközben a legitimebb tisztálkodását, anyagcseréit végezte, és kacéran kikacsintott az ámuló festőre, vagy magához intette parancsolón, hogy fürödjenek együtt meztelen, nem volt szabad közönséges vagy durva szavakat használnia a jelenlétében, ugyanakkor a legkeményebb szexet követelte ki magának, kedvence volt, ha a férfi a keze köré csavarta hatalmas, szőke hajkoronáját, és mintegy kantárként húzta, rángatta, miközben feszes, kerek, alma alakú fenekét és csipőjét csapkodva, mintegy lovagolva a legvadabbul tette magáévá hátulról és oldalról, egy ilyen alkalommal, amikor lopva elutaztak egy vidéki vadászkunyhóba, Borbála úgy ordított az önkívulettől, hogy a kutyák ideges ugatásba kezdtek a szomszéd tanyákon, szakadt mindkettőjükéről a víz, nem csupán az

ágynemű, de maga a matrac is teljesen átázott nedveiktől, másnap a doktornő élete legfinomabb rántottáját készítette a baromfiudvar tyúkjainak friss tojásaiból, Harmath kedvtelve nézegette isteni alakját, amit a hervadás még éppen csak megérintett, ahogy a tűzhelynél tett-vett egy szál fehér csipkekötényben, bugyi nélkül, miközben alföldi népdalokat énekelgetett, tökéletesen boldog volt, pontosan olyan ez, mintha nászúton lennénk, gondolta, és képtelen volt letörölni a széles vigyort az arcáról,

a festőnek időnként eszébe jutott, hogy talán csak ő látja ilyennek, ő maga teremti meg fantáziájával az ideális nőt önmaga számára, akiért rajonghat, és akit lefesthet, aki elérhetetlen és birtokolhatatlan a maga teljességében, talán éppen ez adja fő vonzerejét, és újra meg újra megtermékenyíti vagy elpusztítja, akár felöltözve, akár ruhátlanul állt előtte, szívesen gyönyörködött a nő ízléssel festett korallpiros lábujj-körmeiben és saját kezűleg készített színes bokaláncában, arányos, tornászlányokat idéző karcsú alakja, körte formájú mellei, észbontóan kerek csípője izgalomba hozták a festőt, és nem csupán a férfit mozdították meg benne, de beindították művészi fantáziáját is,

most azonban egyedül ült a hőségben, mint hetek óta mindennap, Borbála megkérte, hogy ne találkozzanak, ne beszéljenek telefonon sem, és az írást is kerüljék, hogy lenyugodjanak az érzései, tisztába jöhessen önmagával, és el tudja végre dönteni, kivel akarja leélni élete hátralevő részét, milyen végtelen harmóniában tudnánk mi ketten élni, gondolta Harmath, reggelente kávéfőzőnek neki, ő elkészítené a reggelimet, együtt ennénk mindennap, mielőtt elindulna a rendelőbe, szeretkeznénk, egyetlen percet sem vesztegetnénk el, este megnéznék, mit festettem napközben, finoman megkritizálná, javaslatokat tenne, ide több fényt, oda egy másik árnyalatot, borozgatnánk a kertben, a fügefafa alatt, elalvás előtt még elmesélné a napját,

lehorgasztotta a fejét, aztán hirtelen felkapta, mélyet sóhajtott, elhessegette magától az emlékeket, nem vezetnek semmi jóra, nem bírta tovább a teraszon, árnyéokra vágyott, belépett a házba, a hűvösben már sokkal jobban érezte magát, és sürgetni kezdte egy elképzelés, bement a műterembe, melyet szűrt fény tett meghitté, és hosszú-hosszú idő óta először felvette a festőkötényt, a falba szerelt csapból kezét mosott, egy ideig csak kábán bámult maga elé, majd elővette eszközeit, révületben vásznat feszített a keretre, automatikus megszokottsággal,

rutinszerűen mozdult, oda sem figyelve keverte a festéket, pakolta ki a palettáit, rendszerezte az ecseteket, bekapcsolta a hifitornyot, a cd-játszóba kedvenc közös lemezüket helyezte, szenet vett elő, ráhunyorított a vászonra, a késő délelőtti fények pont megfelelték ahhoz, amit alkotni akart, nem rakott maga elé fotót, modellre sem volt szüksége, emlékezete képeit használta, ahogy rajzolni kezdett, biztos kézzel, lendületesen, megállás nélkül dolgozott,

három napig ki sem mozdult a műteremből, bent végezte szükségét, olykor kimerülten összeroskadt, és a padlón aludt néhány órát a készülő festmény előtt, néha ivott egy pohár vizet, ételt nem vett magához, azt sem tudta, reggel van-e vagy este, nem is érdekelte, tökéletesen kiszakadt a külvilágból, a második nap már csak olajjal festett, egy különleges színkeveréket próbált ki, amellyel még sosem próbálkozott, de régóta kísérletezett vele, ez a szín mindennél jobban hasonlított az emberi bőrre, a pórusokat és a finom, pihe szőröket is tapinthatóan megjeleníthette vele, a kecses, szőke női alak, amely az egész vásznat betöltötte, kezdett életre kelni, Harmath alig ivott, és egyáltalán nem evett munka közben, szemében különös, lázas csillogással adta át magát az alkotásnak, precízen dolgozott, szenvedéllyel és aprólékosan, minden részletre nagyon ügyelt, tökéleteset akart létrehozni, a harmadik nap végén, éjfél körül elvégezte az utolsó simításokat kis spaklijával, a legvékonyabb ecsettel kihúzott még néhány kontúrt, félrefordította fejét és hatalmasat sóhajtott, hátralépett az állványtól, hogy két lépésről gyönyörködhessen szerelmében, szája megremegett, kezével úgy simított végig a képen, mintha élőlényhez nyúlna, hiszen ahhoz nyúlt, előbb halkan, szaggatottan, majd egyre hangosabban beszélni kezdett a képhez, becézgette, simogatta, átölelte, kérdéseket tett fel neki, fel-felnevetett, mintha a kép válaszolt volna,

leült, majd újra felállt, járkált egy kicsit, széles gesztusokkal magyarázott, nem volt már egyedül, fel-alá lépkedett az állvány előtt, majd megállt, gyanakvó oldalpillantást vetett a még mindig nedves festményre, és a feje elvörösödött, ordítozni kezdett, miért nem, kiáltotta, miért, miért nem, hogy képzeled, körözni kezdett az állvány körül egyre nagyobb tempóban, köténye lobogott, közben folyamatosan beszélt, gesztikulált, arca rángott, végtagjai görcsösen kaszáltak, amikor tizedszer is szembe került a vászonnal, lecövekelte, lábait szétvetette, mint

egy hajóskapitány a tatfedélzeten vihar idején, karjait az égnek lökte, háta ívben megfeszült, állkapcsa kinyílt, arca az ég felé fordult, teleszívta hatalmas tüdejét, nyakán hajókötél vastagságúra dagadtak az erek, üvöltése a harmadik utcában is visszhangzott, percekig ordított, majd ahogy kiürült a tüdeje, és bugyborékolva elhagyta rekedtté vált hangszálait az utolsó hangfoszlány is, megingott, óriás termete megroskadt, aggastyánnak érezte magát, hirtelen elszédült, fekete karikák ugráltak a szeme előtt, meg kellett kapaszkodnia az állványban, hogy el ne essen, tagjai elernyedtek, szilárd pontot kereső kezeivel lerántott egy polcot, csattogva hullottak le róla az eszközei, miközben igyekezett egyensúlyát visszanyerni, majd összeomlott, mint egy rongybábu,

napokkal később, amikor a mentők megtalálták a műterem padlóján, különös mosoly bujkált a száján, tagjai kicsavarodtak, ecsetet markoló ujjait görcs fogta, képtelenek voltak szétfeszíteni, feje utolsó műve felé fordult, meredt tekintetében távolság tükröződött, a mentőorvos nem látott még ilyet, érthetetlen volt az erős ember állapota, a halál okát a nyomozók sem tudták megállapítani, az nyilvánvalónak tűnt, hogy munka közben történt vele valami, de semmilyen külső jel nem utalt rá, hogy micsoda, a test, legalábbis kívülről tökéletesen ép volt, a tárgyi környezetben sem mutatkozott semmi rendkívüli, hacsak az nem, hogy a műhely megszokott kellékei, festékes tégelyek, spaklik, ecsetek, rajzszén, vásznak tökéletes, mértani rendben, érintetlenül és hiánytalanul sorakoztak az állvány előtt, az egyetlen, vadonatúj, kicsiny ecsetet, amely nem a fadobozban, a helyén pihent, a festő kezében tisztán, festékmentesen találták meg,

az volt a legkülönösebb az egészben, hogy a képen, amely előtt a festő hevert, semmi nem volt látható, pontosabban maga a semmi, érintetlen, hófehér volt az egész felület, egyetlen apró terület kivételével a teljes, tökéletes fehérség,

az egyik sarokban azonban mintha mégis látszana valami,

a fiatal rendőrszázados közelebb hajolt az állványhoz, hogy jobban lássa azt a valamit, nem is értette, korábban hogy nem figyelt fel rá, a vászon jobb alsó sarkán ugyanis alig észrevehetően egy kicsiny, meztelen női lábfej volt látható, fotorealista részletességgel kidolgozva, bokalánccal ékesítve, körmei korallpirosak